אם לא נאמרו חמורות הייתי אומר על

החמורות במיתה הא מטומאת שרץ קאתיא

ודיו לבא מן הדין להיות כנדון אמר זעירי

קלות מומאת שרץ חמורות מומאת מת והכי

. האמר אילו נאמר מומאת שרץ ונאמר מעשר

ותרומה ולא נאמרה מומאת מת הייתי אומר

[קלות] על הקלות בלאו א ועל החמורות

במיתה ומדקלות על החמורות במיתה

חמורות בונהי על הקלות במיתה לכך נאמרו חמורות: כל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח חייבין עליו משום פיְגול: ⊕תנו רבנן

או אינו מביא אלא כיוצא בשלמים מה שלמים

מיוחדים נאכלין לשני ימים ולילה אחד אף

כל נאכל לשני ימים ולילה אחד נאכל ליום

ולילה מנין תלמוד לומר ימבשר כל ששירין יו

נאכלין עולה שאין שיריה נאכלין מנין תלמוד

לומר יזבח מנין לרבות העופות והמנחות עד

שאני מרבה לוג שמן של מצורע תלמוד

לומר ²אשר חם מקדישים לי ⁸ ואתי נותר

חילול חילול מטומאה ואתי פיגול עון עון

נאמר שלמים מעתה לומר לך מה שלמים

מיוחדים שיש להן מתירין בין לאדם בין

למזבחה אף כל שיש לו מתירין בין לאדם בין

למזבח חייבין עליהן משום פיגול ח: העולה

דמה מתיר את בשרה למזבח ועורה לכהנים

עולת העוף דמה מתיר את בשרה למזבח

חטאת העוף דמה מתיר את בשרה לכהנים

פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים דמם

מתיר את אימוריהן ליקרב: ומוציא אני את

הקומץ ואת הלבונה והקטרת ומנחתיו כהנים

ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים והדם ר"ש אומר מה שלמים מיוחדין שישח

בו על מזבח החיצון וחייבין עליו אף כל שישגן על מזבח החיצון חייבין עליו

משום פיגול יצאו פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים הואיל שאין ₪ על מובח

החיצון כשלמים אין חייבין עליו משום פיגול [אמר מר] כיוצא בשלמים מאי

ניהו בכור דנאכל לשני ימים ולילה אחד במאי אתי אי במה מצינו איכא

למיפרך מה לשלמים שהן ז מַעונין סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק אלא

ימאם האכל יאכל הני תרי כללי דסמיכי אהדדי נינהו אמר רבא יש סבראמרי

במערבא כל מקום שאתה מוצא שני כללות הסמוכים זה לזה המל פרט

ביניהם ודונם בכלל ופרט: עד שאני מרבה לוג שמן של מצורע: הא מני

רבי מאיר היא דתניא 🗈 לוג שמן של מצורע חייבין עליו משום פיגול דברי

רבי מאיר אימא סיפא ומוציא אני מנחת נסכים והדם אתאן לרבנן יידתניא

נסכי בהמה חייבין עליהן משום פיגול מפני שדם הזבח מתירן ליקרב

דברי רבי מאיר אמרו לו והלא *אדם מביא את זבחיו היום ⊙ונסכין מיכן

עד עשרה ימים אמר להן אף אני לא אמרתי אלא בבאין עם הזבח אמר

רב יוֹםף הא מני רבי היא דאמר לוג שמן של מצורע מתנותיו שרו ליה

ומדמתנותיו שרו ליה מתנותיו מפגלי ליה דתניא ילוג שמן של מצורע מועלין

בו עד שיזרוק הדם נזרק הדם לא נהנין ולא מועלין רבי אומר מועלין

עד שיתו מתנותיו ושוין שאסור באכילה עד שיתן מתן שבע ומתן בהונות

אמרוה קמיה דרבי ירמיה אמר יגברא רבא כרב יוסף לימא כי הא מילתא

מנותר ומאחר שסופו לרבות כל דבר

לו א מיי׳ פרק ה מהלכות מחוסרי כפרה הלכה ד: לז ב מיי׳ פ"צ מהלכות לח ג מיי' פ"ד מהל' מחוסרי כפרה הלכה ג:

תורה אור השלם

זָּאָב זְאָבּל זַאָּבּל זַאָּבּן זַאָּב זַאָבּל זַאָּ זְּבָּח שְׁלְנְשִׁי לֹא זַרְאָה הַמְּלֶרִיב אתו לא זַּחְשַׁבּ לו פָגוּל יַהְיָה וְהַנָּפְשׁ הָאבֶלֶת מָמָנוּ עֲוֹרָה תִשְׂא:

2. בּבּר אַל אָהַרוֹ וְאָל בְּנְיוּ וְיִנְּוָרוּ מִקְרָשׁי בְּנִי יִשְׁרָאַל וְלֹא יְתִּלְלוּ אָת שָׁם קְרָשׁי אֲשֶׁר הַם מַקְרִשׁים לי אָנִי יְרוֹה:

(A) רש"י ד"ה ואי באכילת וכו"דלא תימא בהו מיתה אף במעשר ואם לא נאמרו כלום היימי:

מוסף רש"י

הני תרי כללי דסמיכי. וסיכי הגי תרי כדלי דסמיכי. והיכי מלי למידרש מינייהו כלל ופרט וכלל (ב"ק סד:) הטל פרט ביניהם ודוגם בכלל ופרט. ככלל ופרט וכלל ומרכי ביה כל כעין הפרט (חולין סד.) לוג שמן של מצורע חייבין עליו משום פיגול. אם פיגל צשחיטת האשם: שדם הזבח וכוי. והוי דבר שיש לו מתירון למונח ונוהג בהו פיגול. וכל דבר שיש לו מתיריו יש בו פיגול דגמרינן משלמים: יש בו פיגול דגמרינן משלמים: ונסכיו מכאן ועד יי ימים. דאמר מר (מנחות מד:) מנחתם ונסכים אפילו למחר, אלמא לא מזבחל מינהו: אף אני לא אמרתי. אס פיגל בזבח שיהו הנסכים שיביא לסוף " ימים מפוגלים, אלא בבאים עם הזבח

נ"ב גליון, דמודה הוא דכיון שניתנו ממנו המתנות שהן לורך גבוה שוב מתנו התתנות שסן נורך גבוה שור. אין מועלין בהן אש"ם שלא ניתן מתנו לבהונות. ש"כ: תוד"ה ביוצא בו" ובעלמא אינו כן. נ"ב וי"ל דהכל איירי לגבי אכילה, להכי מרבינן (הדמים) [הדומים] לאכילה (חוםי

נאכל דיום ודידה מנין. לקמן נסוף דם חטאת (דף זה.) דרשינן מהיקישא דואת התורה מה שלמים מפגלין כו' ונראה דהאי מנא לית ליה ההוא היקישא דאי אית ליה לא היה לריך לכל הגך ייתורים: ואתי גותר חידוד חידוד משומאה ואתי פיגוד עון עון

מנותר. מכאן הוה מצי למידק לאו לקמן (דף נ:) דדבר הלמד בגזירה שוה חוזר ומלמד בגזירה שוה:

כיוצא בשלמים מאי ניהו בכור.

משמע דבכור דמי לשלמים טפי משאר הדשים ובעלמא אינו כן דאמר (מנחות דף לא:) מה שלמים באין בנדר ונדבה אף כל בא בנדר ונדנה לו: אלא מאם האכל יאכל. ואע"ג דאמרינן לעיל בסוף פרק שני (דף כח:) בשתי אכילות הכתוב מדבר תרתי שמע מינה מדלא כתיב האכל האכל או יאכל יאכל כדאמר בריש הקומן רבה (מנחות דף יז:) ומיהו רבי אליעזר דמוקי לה התם בדרשא אחרינא נפקא ליה הך דרשא מקרא אחרינא וכרבא ש דמפרש לעיל בסוף פרק שני (דף כח:) כולהו מקרא (אחרינא) [אריכא] ודריש מבשר זבח שלמיו מה שלמים מפגלין ומתפגלין כו' לא כמו שפירש שם בקונטרס מדכתיב זבח שלמים להן דמשמע דמקיש זבח לשלמים אלא אהך ברייתא סמיך והקשה ה"ר חיים אמאי שביק לשון הברייתא דהוה ליה למימר מה שלמים מיוחדים שיש להם מתירין בין לאדם בין למזבח ועוד דמלישנא דמפגל להו ומתפגלין לא ממעיט לון דם דדם מפגל ומתפגל כדתניא בתוספתא ' דוריקה מפגלת ומתפגלת שהדם מפגל הבשר או ומתפגלת על ידי זריקה אם זרק על מנת לשפוך שירים למחר: ודונם בבלל ופרט. ומ״מ לריכי ייתורי דלעיל דמכלל ופרט י) לא

מרבי אלא הדומה לפרט בכל לדדין לחו:

י ואם לא נאמרו הייתי אומר כו' ל"ג הכא דליכא למיפרך דיו דהא קלות נמי במיתה: ואי באכילה מעשר. קאמר דאם לא נאמרו חמורות הייתי אומר על טומאת שרץ בלאו על טומאת מת במיתה לכך נאמרו טומאת מת חמורות ונאמר בהו לאו דלא תימא בהו מיתה ^(א)

במעשר ואם לא נאמרו יו קלות

הייתי אומר על החמורות במיתה הא

מטומאת שרץ הוא דו דאתיא בק"ו יו: ודיו לבח מן הדין להיות כנדון. ולח אמינא בה מיתה אלא לאו: והכי קאמר אילו נאמר טומאת שרץ ונאמר מעשר. בלאו כדאיתא ותרומה במיתה כדאיתא ולא נאמר טומאת מת הייתי אומר קלות על הקלות בלאו בטומחת בו קלה דשרץ על חכילת קלות כגון מעשר יהא בלאו כדאיתא וקלות על החמורות במיתה וטומחת שרץ על אכילות החמורות כגון תרומה במיתה כדאיתא ומינה הוה גמרינן דמה שרץ קלות על החמורות במיתה אף חמורות יו על קלות נמי במיתה דמה לי טומאה חמורה ואכילה הלה מה לי אכילה חמורה וטומאה קלה ווטומאת המת על אכילת מעשר תהא במיתה) לכך נאמרו חמורות טומאת המת על אכילת מעשר שלא תהא במיתה ופירש בה לאו ולא במיתה לומר לך שהיא באזהרה: או אינו מביא כו'. רישא דברייתא בת"כ ש לענין פיגול קתני יכול לא יהא חייב אלא על השלמים בלבד ח"ל לענין טומאה וינזרו מקדשי ולקמן יליף נותר חילול חילול מטומאה ופיגול בעון עון מנותר: או אינו. מרבה אלא כיוצא בשלמים שהרי כלל ופרט יו אמור כאן כדמפרש לקמן ונימא מה הפרט מפורש נאכלין לשני ימים כו': מ"ל מבשר. ריבוים הום דכתיב גבי פיגול (ויקרא ז) מבשר זבח השלמים ועלה קאי והנפש האוכלת ממנו עונה תשא: עד שחני מרבה. כלומר חחרי שחני מרבה ארבה עמהם אף לוג שמן של מצורע אם פיגל בדם האשם נתפגל הלוג: סלמוד לומר. לענין טומאה אשר הם מקדישים גבי וינזרו כתיב: ואתי נותר חילול חילול מטומאה. מה טומאה הכל בכלל אף נותר הכל בכלל בנותר כתיב כי את קודש ה' חילל (ויקרא יט) ובטומאה כתיב וינזרו ולא יחללו (שם כב) והדר אתי פיגול עון עון מנותר: אף כל שיש לו מסירין או לאדם או למובה. ועולה ילפא מאימורי שלמים יש וכן אימורי כל הקדשים בו ובשר כל הקדשים הנאכלין ילפי מבשר שלמים שחין לו מתירין אלא לאדם וחייבין עליו: כיוצא בשלמים מאי ניהו. דקתני לעיל או אינו מביא כו' כאן אלא (כ) כיוצא: האכל. כלל מבשר שלמים פרט יאכל חזר וכלל: הני תרי כללי דסמיכי נינהו. שלא נכתב הפרט אלא בסוף: העל פרט ביניהם. הכתוב כבו אחריהם הטל ביניהם ודונם כו' הלכך אי לאו

דרבי רחמנה מבשר בו תחילה הוה דיינינן ליה במה הפרט מפורש כו': **חייבין עליו משום פיגול**. אם בא עם האשם ופיגל באשם ואף על גב שאם פרו היה רוצה יכול להביאו מכאן ועד עשרה ימים כדלקמן אית ליה לרבי מאיר דכי הביאו עם האשם דם האשם הוא המתירו למתן בהונות ושיריו לאכילה ששירי הלוג נאכלין כדאמרינן בשמעתא דלקמן [ע"ב]: אמר רב יוסף בהו רבי היא כו'. וסבר לה כרבנן דהואיל ואפשר להביא נסכים לאחר זמן אין דם הזבח מפגלן ואפילו הביאן עמו ולוג שמן נמי הא דקתני נמי ביו פיגול לא שיהא דם האשם מפגלו אלא מתנות שמן עצמו שמזה ממנו שבע הזאות בפנים הם מפגלין אותו אם הזה על מנת לאכול שיריו חוץ לזמנו והוא נאכל ליום ולילה כדמרבינן ליה לקמן וע"בן עם שאר קדשי קדשים פו: ומדשמעינן ליה לרבי דאמר לוג שמן של מצורע מסגוסיו שרו ליה. לכהנים דאמר אף על פי שמרק דם האשם יש מעילה בשמן עד שיתן שבע הואות של לרכי גבוה הלכך מתנותיו מפגלין ליה שהן מתירין בהו: ולא נהנין. מדרבנן עד שיתן מתנותיו: ולה מועלין. דקסבר דם החשם מתירו לכהנים וכל שיש בו שעת היתר לכהנים אין בו מעילה [מעילה ב.]: רבי אומר מועלין בו עד שיסן כפון. שבע הזאות של גבוה אבל מתן בהונות דלאו לורך גבוה הוא ודאי לא פליג רבי: ושוין. שאפילו נתן מתנות גבוה אסור הוא ₪ מדרבנן עד שיתן אף מתן בהונות: אמרוה. רבנן להא דרב יוסף: הבה

ת"כ צו פט"ו ה"ג, אמור פרש" ד ה"ה, ועי" תוסי לקמן צח. ד"ה מה שלמים, \$1 נ"ק מ", ד"ה מה שלמים, מולין סו: בכורות נא. ע"ש, ג) תוספתא רפ״ה [מנחות טו: ע"ש. מיהו גם ן ממשנה דלעיל דף מג. תנן לוג שמן של מצורע וכר: ורבי מאיר אומר חייבין עליו משום פיגור, ואולי יש לגרוס הכא דתנן לוג שמן וכו׳ והש"ס . קיצר לישנא דמתניתין כמו קיבו לישנא רמותיונין כמו בכמה שאר דוכתי כמ״ש תוס״ סוכה ס. ד״ה בית, עוד שם יג. ד״ה ובהן, וכ״כ עוד שבועות יט: ד״ה שבועות דדרך הש״ס לקצר המשנה שהביא, וכ״כ עוד לעיל כדי ד"ה והרין. ועי ש"ג אות לח, ד) תוספתא רפ"ה ש"ג אות לח, ד) תוספתא רפ"ה דובחים מנחות טו:, ד) [ע" תוס" ר"ה ל: ד"ה ונתקלקלו], וו לקמן ק: למונות מג.ן.
ו) לקמן ק: למונות מג.ן.
ו) שייך לעמי הקודם, או עייכ.
מעמ' הקודם, לו) צו פייג
ה"ד, י) פ"ג ה"ה, כ) עירובין
כח.

שינויי נוסחאות א] בלאו וקלות על החמור כל"ל (*ש"מ): ב] חמורות על הקלות נמי במיתה כל"ל (ש"מ): : ששיריו (*ש"מ): גן כ"ל ששיריו ("ש"ח). ר] הגר"ל גריס אל הקדשים (ויקרל כב, ג). וכ"ה בת"ל: ה] בס"י נוסף וחייבין עליהן משום פגול (*ש"מ): ו] פיגוק משום פגול ("m"): (ן פיגול מרבה אני חטאת העוף שיש לו מרבה אני פרים מחירין לאדם מרבה אני פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שיש להם מתירין למזבח שיש להם מתירין למזבח ומוציא וכרי. כ"ז מלאמי בס"י וילי נוסמא אמימית ולא גרס כלל העולה כו' (ש"מ: ז) ומנחת נסכים ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ונסכים והדם כל"ל (ש"וו): ח] שישנן על מזבח החיצון וחייבין עליהן משום פיגול אף כל כו' כל"ל (שמכ"י): פיגול אף כל כרי לנ"ל (שחב"י). מ] ל"ל שאינן (ש"ח: י] ל"ל שכן (*ש"ח): יא] ל"ל רבינא (הגרייב. וב"ה בכייצ): יב] גיי ל"ל דתנן. וע" מסס"ש לות ג. וע' שפ"ל מג ע"ה שמיישב גירסתנו. וע' להלן לות למ: יגן נאמרו ולני להלן לות למ: יגן נאמרו אלא קלות כמ"ל (גיריוו). ונדפיי ליתל כלום כמקוס קלות: ידן הוא דהוה אתיא כל"ל (ש"ח): מדן בטומאה (ד"ו רפיש וש"ח): מז] חמורות דהיינו טומאת מת מון חמורות ההינו טומאת מת על מעשר הקלות נמי במיתה כל"ל (ש"מ, וכעי"ז בכי"ם) יון פרט וכל ל"מ"ח, יום כ"ל ל"מים וכל ל"מ"ח להם מתירין אל אל למזבח (הגרי"ב וכעי"ז בבי"ם), יעי" גרי הש"מ כלות בבי"ם, יעי" גרי הש"מ כלות בבי"ם, יעי" גרי הש"מ כלות בבי"ם, יעי" גרי הש"מ כלות בב"ם, יעי" גרי הש"מ כלות בב"ם, יעי" גרי הש"מ כלות ב"ב"ם. בב יו. ועד הי הט מותנ שלח"ו: כ] הקדשים מאימורי שלמים ילפי לפי שאין להם מתירין אלא למזבח ובשר כוי (ש״מ וכ״ה בד״ו רפ״ט וש״ח וכיו״ב בכתה״ם: כאו כאו הס״ד ומה״ד בפתהיי: כאן לסן הסיד (תסיד אלא מאם האכל והטלר (מחק (ב־ש). ועי' כ"ח: בב] הפרט הכתוב אחריהם לכ"ל (יש"מ): כג] מבשר זבח תחילה כו' מפורש כו' ולא הוי אתי אלא בכור (ש"מ): כד] שאם רצה היה בכור (ש"ח): כדן שאם רצה היה יכול כל"ל (ש"ח): כה] יוסף הא מני רבי (*ש"ח): כו] מינת נמי נמחק (*ש"ח): כו] קדשים דשמעינן ליה כו' הד"ל (כי" וד"ו): כח] ל"ל מתיריו (ש"מ): במן טייג מתיריו (ש"ח): שיתן מתנותיו. (*שחכ"י) וקל"ח לי דמולש"י ני שגים נדכרי רני עד שיתן מתן זי: ל] הוא באכילה מדרבנן (*ש"ח: לא) ס"ח למיפרך (ש־ח: לא) ק"ח למימרך (ש־ח: לב) לש"ח למימרך (ש־ח: לב) לש"ח לאפוקי בכור. וע" בס"ו: לנ] ל"ל ורבא (צ"ק, וב"ה בד"ח. וע" טוס"ק: לד] שלמים דריש דמשמע (ש"ח: [נד"ו (פ"ח: נפ"ח: (פ"ח: "מ"ח: לה] דמפגלין (ד"ו): לו] 5"ל ממעטינו (בה"ז וצ"ק): שחיטה אם שחט ע"מ לזרוק את הדם למחר כל"ל ע"פ את הדם למודר לכייע שיים התוספ' (חיינ ועשייב). וע' זכח"ל מעכ"ב: לה] נב"ש נוסף כלן דיבור חדש קטון: מני ר"מ היא] דתניא. תימה אמאי לא מייתי מתניתין. הס"ד. ועי' מסה"ש אות ג:

ואם האכל יאכל מבשר

. ויקרא כב, ב

הגהות הב"ח

וחם כח נמתכו בדום הייתי: (3) ד"ח כיולא וכוי כיולא הס"ד ואח"כ מ"ה הני חרי וכוף הס"ד ואח"כ מ"ה הטל וכוי ביניהם הס"ד ואח"כ מ"ה האכל כלל וכוי וכלל הס"ד ואח"כ מ"ה ודונם כו' הילכך:

שימה מקובצת